TIGR A HYENA,

čili

Napoleon III. a Eugenie.

Historický román z posl. dob.

Pro "Pokrok Západu" přeloženo.

DÍL II.

(Pokračování 31.)

Právě uhodila určená hodina, když Olympio vylezl z vozu a vstoupil na most. Rozhlídna se, spozoroval, že místo to jest velmi osamotnělé, než neměl času déle o tom přemýšleti, když tu blížil se na mosť vznešený nějaký povoz. Olympio spěchal k němu—v otevřeném okénku vozu spozoroval hlavu dámy—byla to konteska Eugenie z Montijo—hned ji poznal. Od ní tedy pochodilo ono psaníčko—chtěla jej na tomto mostě viděti—s ním snad mluviti?

Za okamžik stál tu nerozhodnut, co činiti. Povoz hřčel po mostě dále k parku Battersea na druhém břehu Temže. Má jíti za ním či nemá?

V tom přišla mu na mysl Dolores. Než téměř opilý myšlénkami, potácel se směrem za kočárem. Vždyť byl vyzván od ní k nočnímu dostaveníčku—Eugenie jej tedy milovala—chtěla jej viděti, s ním mluviti,—musel zvěděti co mu chce.

I spěchal za povozem, spěchal do sítě Endemem mu nalíčené, do parku Battersea, kde naň už čekal John, sluha Endemův.

Povoz zmizel v parku, a nebylo slyšeti více jeho šramot. Snad se zastavil—snad Eugenie naň čeká? I spěchal, spěchal.

Volati se neopovážil, bylo by to neslušné. A nebylo toho ani třeba—vždyť už blížil se proti němu premovaný sluha—byl to bezpochyby její důvěrník.

"Odpusťte mylorde," mluvil sluha tiše, klaně se, "mám čest osloviti španělského dona Olympia Aguada?"

"Zajisté, můj milý, ten jsem."

"Tož láskavě mně račte následovati. Chci vás uvésti pěšinkou podél řeky na místo, kde vás očekává moje velitelka."

"Jsem hotov," odpovídal Olympio, "jděte jen napřed."

John, sluha Endemův jásal u vnitru svém radostí nad zdařeným lovem svým. I vedl jej ku samému břehu Temže, který byl příkrý a vysoký, a byl hustým křovím podél cesty obrostlý, tak že nebylo vodu s pěšiny viděti.

Když došel na místo nejpříhodnější, které si byl vyhledal dříve, zastavil se, a pravil rozpačitě:

"Odpusťte mylorde, zde slíbila moje velitelka procházeti se a čekati—ale já nevidím ničeho. Prosím podívejte se tímto křovím v tu stranu, a já půjdu touto pěšinou se rozhlédnouti."

To řka ukázal Olympiovi na křoví k vodě vedoucí, a obrátil se na druhou stranu, dobře ale šilhaje na každé hnutí Olympia.

Olympiovi ani toho nemenšího podezření nepřipadlo v rozčilení tom radostném, které jeho celou mysl plnilo jen obrazem Eugenie. I rozestřel houští mu ukázané, a nahnul se v tu stranu, aby rozhledl se ve tmě—v tom samém okamžiku ale ucítil od zádu silnou ránu, která zbavila jej úplně rovnováhy, tak že jeho silná a těžká postava letěla ku předu dolů.

Olympio měl ještě tolik duchapřítomnosti, aby se zachytil některých větví na roští, než to mu nespomohlo—vytrhly se a těžké jeho tělo žbluknlo do kalné vody Temže.

Ani nejmenší výkřik nevyšel z hrdla nešťastného—ještě hroudy a kamení valící se za ním působily hluku trochu šplíháním svým, pak ale utichlo vše a panoval opět nerušený klid.

John stál chvíli, čekaje, zdali uslyší z dola křik neb šplíchání ve vodě—když ale naznamenal ani toho nejmenšího hnutí, spokojeně bral se z místa toho, chváleje si, že se mu to podařilo nad očekávání dobře. Teď se jeho pán nemá čeho více obávati. Je vyhráno!

VIII.

Valentino.

Vězení Valentinovo v paláci nepravého vévody bylo skutečně výborným pro své účely. Neměloť ani okénka, dvéře byly bezpečně uzavřené, a nenacházelo se v něm nic mimo holý stůl a dvě židle.

Valentino z počátku tloukl do dveří, do zdí, do stolu, a zuřil velice, než přesvědčil se brzo, že je to vše marné úsilí, a utišil se.

Posadiv se na židli, jal se rozmýšleti o svém osudu. Čím zřetelněji si představoval všecky výjevy včerejšího dne, tím jasněji poznával pravou skutečnost, v níž se nachází.

Ta stará hrbatá musí souviseti s osobami tohoto domu—ale odkud mohla věděti, že přicházím ze Southend?—oho!—snad to není ta stará kmotra Bodlonová, před níž mně rybářka ona varovala? Ona mně bezpochyby vidělа z chalupy, a takto mi posvítila. Než jak mohla předemnou ještě dostati se ku vratům nádraží a vokzlu mně? Kde se dozvěděla jméno a okolnosti?—V tom je ještě nějaký háček—e, háček sem, háček tam, já tu přece jen sedím, a nemohu se hnouti. Nepravý vévoda z Mediny se dozvěděl, že jsem něco o Dolores vyskoumal, a abych nemohl to vybleptnouti, schoval si mně tady—a snad mně bude chtíť utratit—snad mi dá jedu—u všech svatých! to by byla pěkná merenda! Ale dobře tak, proč jsem byl takový osel! Ta kletá hrbatá čarodějnice! Já ať se trochu byl podezřivým, když mi to povídala, ale co platno?—A co si šlechetný můj pán pomyslí? Ještě mně bude považovati za špatného chlapa.—A tady nemám ani postele, ani lože, ba ani světla—svatá panno! do jaké díry jsem se to dostal!

Tak a podobně filosofoval Valentino a nevěděl si ani rady ani pomoci. Nevěděl ani jeli den aneb noc, an nižádný paprslek světla mu sem nezakmitnul.

Konečně přinesli mu světlo a snídani. Zařekl se sice, že nebude nic jísti ani píti ze strachu před otrávením. Když ale hlad jeho byl přece mocnějším. I pustil se do jídla a pití s odvahou zoufalce.

Tak uplynulo několik dní, a v jeho stavu nestala ze změna nižádná. John každé noci přinesl mu sám vždy pokrmy a nápoje, a měl v ruce jedné při tom bambitku pohotově, hroze zastřeliti vězně při nejmenším podezřelém jeho hnutí.

Valentino věda že nic není platno, stal se klidným, a stavěl se co nejvíce spokojeným a oddaným.

A tak nadešla ona osudná sobota, kdy, jak jsme viděli, stal se Olympio obětí Endema.

Valentino neměl ani tušení o tom, že i jeho velitel byl upadl do tenat jako on. Neustále zanášel se úmyslem, že jednou až mu John přinese pokrmy, jej porazí, klíč mu vezme a uprchne, ať už se s ním stane venku cokoli. Horšího už naň nemůže čekati, než v čem je—to věděl.

A sobota tato podala mu žádoucí příležitost ku provedení záměru jeho.

John po shození Olympia do kalné řeky spěchal donů zvěstovat šťastné podaření se úkolu, a Endemo jej bohatě odměnil zlatem. John ihned zaopatřil hojnost dobrého vína, a častoval veškeré sloužící v domě pozdě do noci, tak že všichni, on pak nejvíce, byli opilí.

V opilosti své ale vzpomenul si John o půl noci na vězně svého, jehož měl každé noci zaopatřiti pokrmem a nápojem, a umínil si, že jej trochu podráždí a poví mu,že Olympia potkalo nějaké neštěstí, a že se bude pásti na jeho úskosti a bolesti, neboť věděl, že Valentino miluje velice svého pána.

I sebral pokrmy, vzal světlo a potácel se ku sklepení. Zapomenul ale na bambitku, která jej obyčejně provázela při díle tomto. Cestou se těšil jak ubohého vězně postraší a poděsí.

Valentino bděl, a poznal blížicí se kroky svého strážce, poznal zároveň též, že ty kroky jsou neobyčejně nejisté. A když John dlouho hmatal s klíčem hledaje dírku u zámku, a klel při tom těžkým jazykem, poznal Valentino, že sluha jest opilý. I předsevzal si, že provede dnes svůj úmysl.

John vešel, nechav klíče v zámku vězeti, a potáceje se s veselou tváří usmívavě pravil:

"A ty's to, starý brachu. Jak pak se ti tu líbí, he? Nesu ti mezinář—děkuj bohu, že se o tebe tak bratrsky starám. Kdyby's teď od vévody neměl svobodný byt a stravu, byl bys na světě opuštěn, ha ha ha!—povídá se, že tvůj pán není více mezi živými."

"Není mezi živými?" uleknutě tázal se Valentino. "Snad si ze mně jen tropíte šašky."

"Myslím to opravdu, starý brachu," pravil John, klada pokrmy na stůl, a smál se při tom tak nevinně, jako by nebyl jakživ ani kuřeti ublížil.

Valentino teď pozoroval, že sluha uprázdniv své ruce, potácel se ku dveřím, aby bezpochyby vzal klíč ze zámku. Okamžitě byl rozhodnut.

Chopil se těžké židle, a co John stal obrácen ku dveřím, máchnul ho židlí silně přes hlavu, tak že tento ani nehlesna s rozbitou hlavou sklesl k zemi, a proud krve vyvalil se z rány.

A rychle chopil se svítilny, vyklouznul z vězení uzamkl dobře dvéře, zahodil klíč,postavil svítilnu shasnutou do kouta a hledal hlavního východu.

Než ten byl zavřín. V domě bylo úplné ticho, všecko služebnictvo více méně opilé zdravě chrupalo ve svých ložích, a nikdo nezpozoroval toho nejmenšího.

Než jak se v čas dostati ven. Vchodem to nešlo. Věděl sice, že ku předsíni jest ještě jedna cesta, ta kterou byl veden k vévodovi, ale tu by musel projíti jeho pokojem přijímacím, což asi bylo by těžko bývalo.

Než nevěda jiné rady, šel na výzvědy, dalo li by se to uskutečniti.

Koberce dusily jeho kročeje, že tiše dostal se až ku předpokoji vévody.

Tam slyšel rozmlouvání dvou osob. Naslouchal a ku svému překvapení zaslechl hlas staré hrbaté ženy, níž těžce byl okla-

---

mán. Mluvila s vévodou. Kdo ji jednou slyšel, poznal hlas její podruhé zase.

Odhrnul těžkou záclonu a nahlédl do předsíně, z níž otevřené dvéře vedly do salonu vévody. V salonu se nalezal vévoda se stařenou. Předsíň byla temná, jen co světla z osvětleného salonu do ní vnikalo.

Hnedle měl svůj plán hotový. Plížil se po kolenou na koberci až ku dveřím. A tu slyšel rozmluvu, která jej velice rozčílila.

"Stojí celý den u okna", vypravěla stařena, "a vyhlíží na vše strany. Poznala toho chlapa, a myslí, že přijde zase."

"Nech ji jen vyhlížeti—chlap je dobře ukryt, a jeho pán též," pravil Endemo.

"Tedy vám onen Olimpio šel též na léčku, milý synu? No to je dobře; já to té zahalené lady dobře pravila, co jste mně uložil."

"No teď už nás nebude více obtěžovati. V několika dnech přinesu Dolores jeho umrtní listinu—to ji přivede jistě na jiné myšlenky."

"Krásně, krásně," mnula si stará ruce, "tedy je po nebezpečí. Jen přineste s sebou pěkné šaty, zlatý řetěz, něco šperků—to pomůže, uvidíte—vždyť to znám, jak to chodí."

"Uposlechnu tvé rady kmotro, Dolores pomůže nejvíce přesvědčení o jeho smrti. Až uvidí, že nemá ničeho už k očekávání, poddá se. Běda jí, nevzdá-li se dobrovolně. Po druhé mi jistě z ruky neuklouzne, jako tehdy večer, kdy konteska z nenadání přišla—".

"Byl jste příliš rozčilený, milý pane synu; však vy dojdete cíle, za to vám stojím. Čím větší odpor, tím větší pak rozkoš. Ona je vaše, a já vám ji hlídám, jako by to nikdo pro vás neučinil."

"No,to's dokázala. Ale teď spěchej domů; vždyť je tvůj dům bez strážce a ochrany."

"O, ani živá duše neví, že jsem z domu pryč. Kdo by teď přišel, a klepal na darmo, ten přijde zítra zase. Vím to."

Valentino, který ležel bez hnutí na koberci, spozoroval, že se teď stará zvedá k odchodu. I vévoda vstal. Běda spatří-li jej. Nebude jiné pomoci, než souboj. Ten by ale málo spomohl, jelikož by zatím stařena celý dům svolala.

Než vévoda zatím, nic zlého netuše, vstal, otevřel psací stolek, a jal se cinkati zlatáčky. A stará zvukem tím přivábená, obrátila se k němu, a zády k předsíni.

Toho okamžiku použil Valentino, a vyklouzl protějšími dvéřmi z předsíně, octnul se na chodě ku schodům vedoucí, a nespatřiv nikde sluhu, spěchal k otevřenému východu.

Sluhové u vrátného spozorovali sice stín kolem mijící, než vysedše na chodbu, viděli stařenu belhati se po schodech dolů, a tím jejich pozornost odvrácena od ostatního.

Tak octl se Valentino na ulici. Oddechnul si volně, ač velice jej tížilo vědomí, že by jeho velitel měl se státi obětí Endema. Nicméně neváhal, a spěchal mrtvými ulicemi, ptaje se po mostě Waterloo. A když ten našel po dlouhém hledání, spěchal do hostince svého velitele:

Když jej hospodyně domu spatřila, která náhodou byla ještě vzhůru, práskla ruce na hlavou, a zvrolala:

"O, mistr Valentino, či jste vstal z mrtvých! Kde pak jste tak dlouho vězel—a kde je váš velitel?"

"Což není don Olympio nahoře?" tázal se Valentino, neprozradě, co byl o osudu jeho slyšel.

"Vyjel si k večeru z domu, a dosud se nevrátil."

"Teprvé dnes večer? U všech svatých, já myslel, že jako já asi tucet dní pryč."

"Ale kde vy jste byl, mistr Valentino—vždyť vypadáte tak divně—jako byste byl celou tu dobu ani se nesvlékl."

"No něco pravdivého je ve vašich slovech—ale odpusťte paní, já musím k mojím pánům,"a už spěchal po schodech vzhůru, a jakoby byl s nebe spadl, když se objevil před Claudem a Filipem.

"Valentino?" zvolal Claude, odkud pak tak pozdě?"

"Odpusťte, pane markýsi právě přicházím od vévody z Mediny."

"A u něho jste dlel tak dlouho?"

"Ano. Nechtěl mně propustiti Zalíbil si mě velice, co se dozvěděl, že jsem vyslídil příbytek sehňory Dolores."

"Vy jste nalezl dceru starého hradního?"

"Ano, ano, pane markýsi, ale starého hradního ne. Jen kdyby můj šlechetný velitel byl zde—slyšel jsem právě v paláci vévody něco, co mně velmi podšílo.

"A co je to, vypravujte."

"Že prý šlechetný don jest mrtev."

"Olympio mrtev?"

"A chtěl jsem mu raditi," pravil Filipi, "aby tajemnému tomu pozvání neuposlechl. Což byla-li to nějaká zločinná léčka—".

"Skoro bych se též obával. druhá hodina půlnoci už minula, a on se ještě nevrátí—a co jste slyšel o Olympiovi, Valentine?"

"Že je mrtev—to mně velice rozčílilo—právě když jsem s paláce vévody byl na útěku."

Markýs neodpověděl, ale zamyslil se.

"A co nejhoršího, úřadně se hlásiti nám cizincům nic nepomůže—v Anglii nemáme žádných práv."

"Pojedu na most Chelsea!" zvolal Filipo. "Pojď se mnou Claude—a Valentino půjde též!"

(Pokračování.)

ANINKA.

Novela od

Jos. Kořeňovského.

(Dokončení.)

11.

Dvě neděle minuly—Jiří se nevracel.

Večer sedmnáctého dne zavolala Aninka Marii. Zhrozila se ubohá Marie, popatřivši na tvář své paní. Oči její byly vpadlé, sinavé pruhy obklíčovaly je, zazelenalá barva prorážela bledostí na obličeji druhdy jasném a půvabném.

Seděla při stole opřena na dlaň v lehkém obleku, před ní ležel list, stál stříbrný koflík a hodinky, na které měla oči své upřeny.

"Co je ti, můj klenote?" pravila Marie.

"On mne již nemiluje, Marie. Dvě neděle minuly, a on tu není."

"Dítě! víš ty, co mu může překážet? On jest voják, a musí býti poslušen."

"Kdyby mne miloval, tušil by, že já zítra umru—a nic by mu nepřekáželo. Jak daleko je odtud do hlavního tábora, Marie?"

"Deset mil, můj holoubku; přímá cesta jest vojskem zahražena—tam panuje mor."

"Za osmnáct hodin tu může býti. Nyní je šestá. Do zejtří do dvanácti v noci ho budu očekávat. Tak jsem napsala. Pošli mu ten list."

"A nebude-li moci přijeti?" pravila Marie,patřic na ní se strachem.

"Tenkráte vypiju to, co jsem si tuto připravila—a nebudu ho již očekávat."—To pověděvši povstala a zakryla koflík oběma rukama.

"Co to? lik pro spaní?"

"Pro věčné spaní," odpověděla pokojně Aninka.

"O světice boží! zachraňte mne!—Já ti to nedám vypít."

"Pošli mu ten list, pravím. Nechť posel letí, co dechu má; nebo já čekám jen do zejtří do půlnoci."

Marie odešla, ohlížejíc se s poděšením, a v půl hodině na to byl hbitý jonák na nejlepším koni ze stáje knížecího za městem.

Nazejtří okolo jedenácté hodiny ráno procházel se Jiří upnut v munduře, opásán šerpou, s leskoucí se puškou na rameně, v šišáku dragonskem s naježenou hřívou před síní svého bytu pln strachu o ženu, pln smutku a netrpělivosti. Nadarmo prosil před týdnem, aby mu třeba jen na den dovoleno bylo, oddáliti se. Ani jeho vlastní prosby, ani důstojenství přátel jeho nic nespomohly: generál si naň zasednul, a teprvé na ten den ustanovil přehlídku jeho pluku. Vojáci jeho stáli již po dvě hodiny v poli. Jiří byl hotov, kůň jeho osedlaný stál vedle a hrabal kopytem půdu—a generál nepřijížděl. V tu chvíli přicválal posel. Jiří poznal sluhu; poznal by byl i koně, ale ubohé zvíře pokrytě bylo celé pěnou a kouřem. Na pohled ten pojal jakýsi bol prsa Jiřího, jakby jej prohnal bodák nepřítele. Vytrhl z rukou poslových list, a nalezl tam tato slova:

"Jiří! dvě neděle dávno minuly, a tebe tu není. Co jsem si myslila, stává se pravdou. Zejtra do dvanácté bodiny v noci tě očekávám. Od té chvíle, co toto píšu, do zejtřejší půlnoci budu seděti bez jídla a pití při stolku, budu se dívat na hodinky a na koflík s jedem, který přede mnou stojí. — Jak rafička bude na půlnoci, a ty tu nebudeš, pak nepřijížděj; neboť přijedeš pozdě. S bohem, Jiří! Bůh ti odpusť, jes stliže můj mladý život tak záhy zabiješ."

Ledva že dočetl, zkřiknul, by mu byl dán kůň; tak jak tu stál, vyšvihnul se naň, zabodl ostruhami a v krátce zmizel všem s očí. Cesta Jiřího šla blízko toho pole, kde čekal pluk jeho v řadách již postaven.

Poznali ho vojíni, poznali ho důstojníci; ale čekalo se na přehlídku, a nikdo se nesměl hnout ze svého místa. Divíce se a nepochopujíce co mělo znamenat ta neobyčejné pádění plukovníka, stíhali jej toliko zrakem, dokud jim s očí nezmizel.

Minula jedna i druhá hodina; generál přijel, prohlížeje pluk, manévroval, a plukovníka tu ne bylo.

Tím časem Jiří, chtěje si cestu zkrátiti, letěl přímo k onomu strážnému řetězu, který nikoho nevpustil ani nevypustil do kraje morem nakaženého. Byla to tak zvaná multánská horečka, silná a zuřivá bez lítosti. Obklopen kouřem a potem po třihodinné jízdě, přicválal Jiří k zamknuté hradbě, zkřiknul, by mu bylo otevřeno. Vojíni se zdráhali; dobyl tedy palaš, udeřil ze vší síly do závory—železo puklo, trám spadl a kůň Jiřího pádil cválem ku předu.

Strážníci se na sebe podívali, ale žádný se mu nespovážil opříti se. Oděv plukovníka přimělo je k úctě, a výraz jakési divokosti a zoufalství, který viděli na jeho tváři, naplňoval je strachem.

V půl druhé hodině přijel Jiří k druhé hradbě: tu ani prosby ani hrozby ničeho nespomohly. Vojíni stáli s úctou; poddůstojník vystoupil, pozdvihl ruku k čapce, ale vyjádřil se, že se dá rozsekat, ale otevřít že nemůže. Na štěstí to bylo opodál za vsí. Příkop nedosti široký hradil cestu. Jiří sepjal koně, přeskočil příkop, a pustil se stranou, chtěje projeti mezi dvěma strážema. Z obou stran zkřiknuli vyjíni, že vystřelí, a namířili karabiny. Nedbaje na ty pohrůžky, pln zoufalství, pustil se prostředkem—několik kulí zahvízdlo okolo jeho ucha, ale žádná ho nezasáhla.

Když se připozdívalo, cítil Jiří, že kůň jeho slábne, an byl více čtyr mil uběhl bez oddechu. Zastavil se tedy, podíval se na hodinky, rozpočetl cestu, a potěšen tou nadějí, že se dostaví v čas, nechal koně oddechnouti. Stoje tak vedle svého běhouna pohladil třesoucího se od utrmácení, a opřel se rukou na sedle. Čelo jeho planoucí povzneslo se k nebi a zrak jeho bloudil po hvězdách.

12.

Tím časem Aninka vyplnila věrně slova svého listu. Celou noc seděla při stolku, na kterém ležely hodinky a stál koflík s jedem.

Zatřásl-li vítr silněji větvemi, aneb povstal-li jakýsi šelest v předsíni neb v sousedním pokoji, vrzly-li někde dvéře neb okno, pozdvihla hlavu, napínala zrak a sluch. Nadarmo měla ji Marie k tomu, aby šla spat; noc přešla a Aninka ani oka nezamhouřila. Nadarmo jí Marie přinesla vonnou káyu a nutila ji, aby se posílila.

"Nikoli Marie," odpověděla na její prosby, "nic nebudu jíst, pokud se on nevrátí; a nevrátí-li se více, ejhle, to můj poslek."

Tu minul den a přiblížil se i večer. Jednou zdálo se Marií, že Aninka utrmácena dlouhým bděním zavřela víčka a zdřímala. Používajíc té chvíle, chtěla koflík převrhnouti; ale sotva že ruku vztáhla, ucítila bodnutí dýkou. Krev vystřikla z ruky Mariiny, a slze lily se po její tváři.

"Nedotýkej se toho, co není pro tebe," řekla Aninka, hledíc na ni divoce.

"Nevděčné dítě," odpověděla Marie. "Nevyplnil záměr svůj. Jdu k otci a povím mu všecko."

"Marie!" zvolala Aninka, vzavši koflík do ruky, "udělás-li jeden krok, vypiju v tu chvíli."

Marie sedla si tu, kde ji slova ta zastavila, a pohlížela na šílenou ženu se strachem a podivením.

Bila již jedenáctá. Jednou rukou obejmuvši vražedný nápoj, na druhou podepřevši bledou tvář pokrytou rozpuštěnými vlasy, seděla Aninka, a oči její tkvěly na rafičce u hodinek. Každým udeřením pulsu pošinovala se nepozorovaně rafička od minuty k minutě, a rozhodující hodina se blížila.

Minulo půldvanáctě — přešlo ještě deset minut, ještě pět—ještě dvě. Ani vítr se nepohnul ve větvích, ani pes nikde neštěknul; zdálo se, že celá příroda chod svůj zadržela—toliko rafička pošinovala se zvolna a minuta za minutou ucházela.

Srdce Marie tlouklo silněji; Aninka tisknouc křečovitě koflík, druhou rukou odhrnovala vlasy na týl se své bledé a pomatené tváře; pohlédla ještě jednou na hodinky—scházelo sedm minut.

Náhle se rozléhalo na síni řinčení palaše, dvéře se třeskotem rozskočily, a Jiří jako mrtvola bledý, s vlasy zježenými stál u prostřed pokoje. Aninka nevzkřikla, nezaradovala se, ale hodíc koflík po nohy obrátila se naň jako furie, vjela rukama do jeho vlasů a tvář jeho kousat a líbat začala. Odstrčil ji od sebe, odskočil ustrašený, a ona zemdlena, sil a smyslův zbavena upadla do rukou Mariiných.

13.

Když přišla Aninka k sobě, nebylo již Jiřího v pokoji. Vysílen vrhnul se na lože, a hořké myšlénky opanovaly jej jako zlí duchové. Jakási nepřemožitelná nechuť odracela jej od té milenky, pro kterou by byl před rokem dal život v obět. Nadarmo se snažil propůjčiti jí tu sladkost a lahodu, jimiž krása podmaňuje a poutá. Mysl jeho představovalo mu toliko krásnou furii, pazoury ozbrojenou a zuby skřípající. Její lásku nebyla sladkou obětující se citlivostí, ale divokým jakýmsi popudem, nerozumným zanícením, které žádnou slzou se nedalo obměkčiti. Tentokráte teprvé si vzpomněl, že ji neviděl ještě plačící, a odvrátil se s novolí od představy ženy, která slzí neměla. S těmi myšlénkami když se spojilo připomenutí, že se stal uprchlíkem od své povinnosti, a že utekl s pole v ten čas, kdy se ukázati mělo, jak jí vyplnil; když sobě vyobrazil všecky následky svého přestupku; potměšilý úsměch svého vůdce, který naň nevraží, a šepot podřízených, kteří snad jim pohrdali; házel sebou na lůžku, pulsy vířily v jeho žilách—morový vaduch, který před chvíli oddychoval, divný jakýsi plamen rozléval po jeho těle; dávná láska, nynější odpornost, stud a zoufalství začaly trhati myslí jeho na všecky strany.

Po nějakém čase bojování sebou samým cítil, že se mu hlava mate; pokoj začal se s ním točit a všecky měble prováděly divný tanec. Slyšel ohlas trub, setkání se palaší, huk výstřelův karabinových; dále viděl pluk svůj manévrující, a viděl jak před ním běžela Aninka prostovlasá—dupot tisícera koní hučel v jeho uších; křik velení se rozléhal; celé to množství natíralo na ni na utíkající. Chtěl ji zachrániti, ale ona upadla, všecka kopyta přešla přes její tělo. V ten čas počal strašlivě křičeti. Na tento křik jeho zbudil se celý dům, sběhli se lidé—ale Jiří neznal již nikoho—byl v hořeče.

14.

Pátého dne stál v domě knížete Dymitry-ho katafalk, obklopen množstvím světel, a Jiří oděn všemi znaky svého důstojnosti ležel na něm pokojně a bez pohnutí.

Zvědaví vcházeli i odcházeli, a každý pohlednuvši na šlechetné rysy mládencovy litoval krásného života, který časná smrt tak zachvátila.

Kníže Dymitry s tváří těžký smutek na sobě mající přišel též. Políbil umrlého v čelo, slza starce ukápla na mrtvé a studené líce.—Odstoupil na stranu, usedl si v koutě, a bylo viděti, že se modlil za lehé odpočinutí milého mu mladíka. V tom se dvéře otevřely, a vstoupila Aninka. V jejím oku nebylo slzí; tvář její zdála se býti pokojna, ale na brvách sklopených, na čele svraštilém a v celém urovnání bylo viděti jakousi bázně a pohnutí prostou odhodlanost. Šat černý jí pokrýval, od vlasů až na zem visel dlouhý černý závoj. Celá její ozdoba co měla, byl v rukou její stříbrný kříž.

Na pohled ten ulekl se kníže Dymitry. Jakoby nějakým světlem zaražen, které mu objevilo propast pod nohama, vyskočil ze svého místa, přiblížil se k dceři, a tázal se: "Proč jsi se oblekla do smutku?"

"Proto otče můj," odpověděla pokojně, "že byl on mým mužem, a že jsem ho zabila."

"Nešťastnice!" zkřiknul stařec, jehožto tvář bledší se stala než tvář vedle ležící mrtvoly. "Kletba ti! Neposlušné dítě! nezabilas jen jej jediného."

Ustrašená těmi slovy pozvedla k němu oči s podivením. On se nahnul k jejímu uchu, šeptnul Aninka spustila ruce, stála nějaký čas jako socha bez pohnutí, oči její na jeden předmět upnuty neokazovaly žádné známky ducha; po chvíli upadla na znak a krásná její hlava buchla silně na mramorovou podlahu.

15.

Co jí pověděl kníže Dymitry, to nikdo neslyšel, to nikdo neví.—Ale za několik neděl na to odneseny byly i pozůstatky starcovy na hřbitov, a dům jeho byl odevšad zamknut. Rok po roce míjel, a žádná ruka nedotkla se zrezavělých závor, kterými zastrčena byla vrata jeho dvora. Bodláčí a bejlí rostlo bujně na záhonech; na cestičkách druhdy čistým pisavým posypaných rozložila se širokolistá tráva; z pod obmítek na stěnách a sloupech viděti bylo sivé cihly, a vytlučenými okny lítaly volně sem a tam vlašťovky, a lepily na zlacené římsy salonův svá blátitá hnízda. Nadarmo květly a odkvětaly bezy ve spustlé zahradě, darmo vylévaly akacie a jasmíny svou vůni, darmo vábily růže k sobě divotvornými barvami—nikdo nešel, nikdo jich neviděl. Odkvětaly samotny, a ronily krásně a pyšné své lístky na obklopující je kolem kopřivy.

Tak ovinula pustota a rum sítí svou to místo hostinnosti,ten byt vlastenectví, lásky a vděkův.

* * *

A co se stalo s Aninkou?—Nevíme...

ČESKO-AMERICKÁ

Domací Bibliotéka,

jest název souboru pěkných a zábavných románů vydávaných p. A. Geringrem, 463 South Canalst., Chicago, Ills. Vychází po sešitech 10centových každého týdne. Obdrželi jsme právě seš. 31. r. II. a pokračováním zajímavého románu: „VÍDEŇSKÝ KÁT čili TAJNOSTI VÍDEŇSKÝCH HEREN A ŠEJDÍŘSKÝCH PELEŠÍ. Odporučujeme knížky tyto vřele čtení milovnému obecenstvu.

Hambursko-americká paroplavební společnost, při níž jest českým jednatelem rodák náš pan JOSEF PASTOR, čítala až dosud 21 velkých poštovních parolodí. — Koncem dubna t. r. převzala však ještě 7 nových obrovských parníků od zaniklé právě konkurenční společnosti, zovoucí se "Eagle Line", a zaujala takto první místo v paroplavbě evropsko-americké. Její lodě, jež nyní mezi Hamburgem a New Yorkem jezdí, jako Pomerania, Thuringia, Suevia, Silesia, Frisia, Westphalia, Cimbria, Holsatia, Hammonia Gœthe, Herder, Lessing, Wieland Klopstock a Gellert jsou největší a nejrychlejší, které kdy vysoké moře spatřilo, a tak cílným počtem výborných a zároveň nových lodí na na jediné čáře nemůže se vykázati žádná jiná společnost na světě.

Souchotiny se zhojí!

Vydavateli „Pokroku Západu".

Čtěte pane!

Račte uvědomiti čtenáře své, že mám bezpečný

LÉK na SOUCHOTINY

a všecky nepotřeby krku a plic, a že užívaním jeho v mé praxi vyhojil jsem na sta případů, a nabízím

$1.000.00

za každý případ, kdo by to nic nepomohlo. Věru jest na vítu tak pevně, že posílá Na ZKOUŠKU zdarma kahlíbem nemocnému kdo se přihlásí.

Račte ukázati dopis tento kahlíbem, o kom víte, že trpí ostmocí tuto, a zvyšíte si

Valeho

Dr. T. F. Burt,
69 Williamst., NEW YORK.

OZNAMOVÁNÍ! lacino, dobře a systematicky. — Všichni, kteří mimo užívání soukromy a novinami na zveřejnění oznámení, měli by poslat 25 centů Geo. P. Rowell and Co., 41 Park Row, New York pro lístek PAMPHLET-BOOK (87. vydání, obsahujíce rubriku v co jak 2000 novin a vypočet okresních cen). Oblíbky přijímají se pro ceíné noviny v mnoha statech s velkým ustanovení cen vydavatele. Opatřte si to knihu.

„Čechův Domov",

hostinec

ve Fremont, Neb.,

zařídil

ANTONIN JANSA.

Hostinec tento jest zařízen zvláště pro Čechoslovany, a ujišťuji kahlého, kdo mně navštěvou svou poctí, že bude obsloužen dobře a lacino, a že ve všech případech ochotně a spravedlivě mu bude posloužiti.

Ant. Jansa.

Nejlepší prerijní pozemky v Iowa a Nebraska

na prodej

u želez. společnosti dráhy

Burlington a Missouri River,

na 10letý úvěr na 6% úroků.

JEDEN MILION akrů v Iowa a jižní Nebraska.

Nejlepší krajina ve světě pro rolnictví a chov dobytka.

Plodiny samy zaplatí za pozemek a vzdělání jeho dříve nežli kapitál jest splatitelným.

Za hotové dává se zmenšení obnosu.

Obětinky v české řeči i jinych, a někdy je možno popis těch pozemků, mapy a výtisky jejich, podlou se každému zdarma, když se obrátí na adresu: 16-3-5-6

LAND COMMISSIONER,

Burlington, Iowa, pro pozemky v Iowa.
Lincoln, Neb. pro pozemky v Nebraska.

KEARNEY'HO

tekutý vytah

BUCHU!

jediný zaručený lék pro

nemoc Brightovu,

a jistý prostředek proti všem nemocem, po chodícím z nepravidelného stavu

měchýře a ledvin,

proti se menstrual, bělotoku, kamenu a všem podobným nemocem.

Kearney'ho

VÝTAH Z BUCHU

hojí všecky nemoce měchýře, ledvin a vodnatelnost a rmutů, ben i dětí, bez rozdílu stáří. Professor Style di: Jedna lahev Kearney'ho tekutého vytahu Buchu jest větší cenu, nežli všecky ostatní Buchu dohromady.

Cena: lahev za $1 šest lahví $5.

Sklad 104 Duane Str., New York.

Lékař je vždycky po ruce, aby nedporučoval všecky dopisy a důtaž rady dobrou. Pošlete 2 centy na poštovní známku, a do stanete pamphlet.

CRANE & BRICHAM,

jednatelové v

San Francisco, Cal. (4)

Padoucí nemoc hojí se zdarma!

Osoby trpící padoucí nemocí, ať se ohrátí na Dr. PRISK a vesmo jedna lahev léku, bude se jim poslie po expresu

ZDARMA!

Jedina vyhoda při tom, pro niž jest zajištěni pohodlavých expresních, které při sem rozsahlém obchodu jsou nepatrné.

PADOUCÍ NEMOC

Jestli dr. Price zvláštním předmětem lékaři, a ruči za vyhojení jeho lékem.

Pošlete si pro lahvičku na zkoušku, než stojí to nic a

vyhojí vás,

ať je nemoc sebe mata rozlejte a neotazujíc.

Obětinky a dosvědčení zasílají se zdarma stravou. [9—3]

slahvičkou na zkoušku.

Dobře odejte adresu své poštty a ave Express-Office, a pište na

Dr. CHAS. T. PRICE,
67, Williamstreet, NEW YORK.

HALL'S

VEGETABLE SICILIAN

HAIR RENEWER

(OBNOVOVATEL VLASŮ.)

Ústavnost této vzácné úpravy pro vlasy vzato rok od roku, což arci dlužno připsati pouze její zásluze. Nikopaní vlasy přijímají své přímivce, je jest toto jediné prostředek spolehlivý, který vrací šedivé a nemocným vlasům přirozenou jich barvu, dodává jim hebkosti, lesku a síly. Pomocí při užívání přípravy té stává se bílým a čistým, a velkému množstvu vyrůstání i jiné nepříjemnosti přidy se odkládá a mizí, vlasy nevypadávají a kořeny a kořeny vlasové se sílí a obdržují tímto prostředkem. Nadobřma užívání léku toho vlasy se zesilují a hustnou. Kdykoli užívali by toho holohlavy, obnoví tím a posílí buňky vlasové, která jak vyhojí se nebo nový vyrůst vlasů. Arci ve vysokém stáří, kde buňky ty odumřely, nelze výsledku podobného očekávati. Je to nejspolehlivější vlasnáš, jakého se vůbec může užívati. Zároveň jest to výborný prostředek ku lékení vlasů, neb dává vlasům výborný lesk. A. A. Hayes, M. D. state Assayer v Massachusetts, dí: "Přesvědčen jsem čistou a dobře volenou pro svůj zdravá mám na to, že jest to nejlepší prostředek ku vyhlášenému účelu.

Prodává se ve všech lékárnách.

Buckinghamova barva na kniry!

Jelikož náš Obnovovatel Vlasů často vyhodnje příliš dlouhý čas na obnovení šedých vousů, připravili jsme barvu novou, která rychle a rozhodně dosáhne svého cíle. Lehko se ji užívá, a barva, kterou vytvoří, nemůže vyrušiva a nedá se smýti ani setříti. Prodává se ve všech lékárnách.

Zhotovuje se u

R. P. HALL & CO., Nashue, N. H.

AUGUST WEISS

KONSULÁRNÍ JEDNATEL

cizinecko-německého a c. k. rakousko-uherského konsulátu v Chicago, Ill.,

má ústavnu [40-6m]

číslo 510 na 12. ulici,

mezi ulicemi Farnam a Douglas,

OMAHA, NEB.,

i obstarává a směnka

směnky a úvěrní listy

do celé Evropy, zvláště ale do ČECH a na MORAVU, tak že bezpečně lze vkrov něho zaslati tam peníze.

Dědictví a jiný majetek

pro pohledávky vyzvědí, vyzvedne a zdá. Inkasí a den zdá. Všechna k tomu potřebná plnomocí, ať se ve